

[Steen Folke]

Den mest seriøse udlægning af EMS er således nok »erhvervslivets multinationale strategi«; men det vender vi tilbage til i januar.

Formanden:

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at hr. Steen Folkes indledende bemærkninger bygger på ukendskab til finanslovdebatten, idet ethvert emne kan tages op under den generelle del – det er ikke en opfordring til at forlænge debatten.

Poul Schlüter (KF):

Jeg tillader mig at tage ordet under debatten i dag, for om ganske få timer rejser folketinget på juleferie, og så er vi kommet igennem det første halvår under den nye regering.

I løbet af denne periode har statsministeren deltaget i tre store debatter her i salen. I september, hvor statsministeren forelagde sin nye regering og dens politik for tinget. Det gjorde statsministeren kort. Hans tale var meget tom. Vi var alle overbærende. Vi følte, at det var så betydningsfuldt, at der var dannet en regering af S og V, at man måtte have forståelse for, at regeringen ikke umiddelbart kunne opbygge en fuldt detaljeret politik og forelægge den for os.

Så tog statsministeren ordet, da folketinget åbnede sin ordinære samling i oktober. Statsministeren gentog sin korte tale og det sparsomme 20 punkts program fra september. De fleste af os var stadig forstående og overbærende. Vi følte fortsat, at eksperimentet med S og V burde have sin chance, og vi ville gerne være til rådighed med hjælp og bistand, mange partier, som gennem en årrække har været vant til, at en regering har indbudt os til medarbejderskab.

Så har vi i dag hørt statsministerens tredje tale. Den var også kort – det behøver nu ikke at være en fejl – men den var rystende indholdsløs. Vi hørte en statsminister, som var ganske ubekymret og tilfreds, men en statsminister, som intet program havde, som redegjorde for næsten intet, og som tegnede billedet efter et halvt år af en regering, som er initiativløs, opgivende, som ikke har en politik.

Så siger statsministeren endda: der er jo intet realistisk alternativ til den nuværende

regering, og det er det værste, for det er til dels rigtigt. Der er ikke i oppositionen mulighed for at danne en anden regering, for hvordan skulle den se ud, spændende f. eks. fra fremskridtspartiet over de midterpartier, som er uden for regeringen, og over til SF og kommunisterne? Det er en umulighed, det indrømmer jeg, det er erkendt.

Der var vel andre muligheder. Der var vel muligheden for i en meget svær situation for vort land at have dannet en meget bred samlingsregering med overvældende mandatstyrke bag sig, men det ønskede statsministeren ikke.

Den anden mulighed, som vel var realistisk, var, at socialdemokratiet havde fortsat som mindretalsregering under statsministerens ledelse.

Jeg skal ikke gå dybt ind i en analyse af disse to muligheder, som vel er realistiske, men som det tegner sig nu, er jeg lige ved at sige, at enhver af disse to muligheder nok havde været bedre end den nuværende: enten en bred samlingsregering med overvældende styrke eller en socialdemokratisk mindretalsregering, som, fordi den er en mindretalsregering, er i stand til at arbejde med et bredt udsnit af folketingssalen, men sådan ønskede statsministeren det ikke.

Nu har de fleste af os været i venteposition et halvt år. Vi har håbet, men vi har oplevet det mest perspektivløse halvår i dansk politik gennem lange tider. Vi har netop for nylig fået afsagt dommen over de sidste års udvikling, den dom, som siger, at havde man klaret sig med 15 pct. lavere indkomststigninger, kunne vi også have undværet alle skatte- og afgiftsforhøjelserne.

Nu er det store spørgsmål: drager regeringen lære heraf og forelægger os et perspektiv om en politik i de kommende år, som bygger på lavere indkomststigninger og til gengæld lettelse af skattetrykket? Intet hører vi derom, og endda er det den eneste chance for de kommende år.

Da regeringen startede, introducerede den sig under slagordet »SV eller kaos«. Nu kan man jo kun trække på smilebåndet over en sådan sentens, og for mange af os også ude i befolkningen står det vel i dette øjeblik således, at den store opgave kan blive at undgå, at det slutter som »SV og kaos«.

Vi har alle ønsket stabilitet og ro. Har vi fået det? Nej, ikke engang inden for regerin-